

KORANENS BUDSKAP KAPITEL 26

SURAH ash-Shu'ara

Kapitelnamn: *Surat al-Shu'ara'* – vilket betyder "Poeterna".
Den består av 227 verser och uppenbarades i Mekka.

Kort info

- **Tema:** Profeternas budskap och människans förnekelse.
- **Innehåll:** Berättelser om Nuh, Ibrahim, Musa, Harun, Lut och Shu'ayb – alla mötte motstånd från sina folk. Avslutas med en varning till poeter som leder människor vilse, men med undantag för de som tror och handlar rätt.
- **Budskap:** Koranen är en klar uppenbarelse. De troende ska hålla fast vid sanningen, medan förnekelse och högmod leder till undergång.

I GUDS DEN NÅDERIKES DEN BARMHÄRTIGES NAMN

Ta seen meem. (1) DETTA ÄR budskap ur Skriften, som är klar i sig själv och som klart framställer sanningen. (2) Grämer du dig över att de [som du förmanar och varnar] inte vill tro? (3) Om Vi ville hade Vi kunnat ge dem ett tecken från himlen, så att de hade böjt sina nackar inför det i ödmjuk underkastelse. (4) Men så snart en ny påminnelse når dem från den Nåderike, vänder de sig bort. (5) Nu har de påstått [att även detta

budskap] är en lögn. Men [tids nog] skall de få veta vad det var som de förnekade och brukade skämta om. (6) Har de inte sett hur Vi har låtit jorden bära många nyttiga växter av alla slag (7) I detta ligger helt visst ett budskap [till människorna] men de vill inte tro, de flesta av dem. (8) Din Herre är den Allsmäktige, den Barmhärtige. (9) [MINNS] hur din Herre kallade Moses till Sig [och sade]: "Gå till det orättfärdiga folket, (10) Faraos folk; finns det inte någon bland dem som fruktar [Gud]?" (11) [Moses] svarade: "Herre! Jag är rädd att de kommer att kalla mig lögnare, (12) så att jag kommer ur fattningen och att min tunghäfta [förvärras]. Sänd därför bud efter Aron! (13) De kan också ställa mig till svars för ett brott [som jag har begått] och jag är rädd att de kanske kommer att döda mig." (14) [Gud] svarade: "Du har ingenting att frukta! Bege er nu i väg med Våra tecken, [du och din broder]; Vi skall vara med er och lyssna [till allt]. (15) Och gå till Farao och säg: 'Världarnas Herre har sänt oss med begäran (16) att du låter Israels barn lämna landet med oss.'" (17) [När Moses hade framfört sitt budskap] sade [Farao]: "Fostrade vi dig inte när du var barn [och du växte upp] hos oss? Och bodde du inte mitt ibland oss [många] år av ditt liv (18) Och ändå begick du den handling som du begick och visade därmed [din] otacksamhet." (19) [Moses] svarade: "Jag gjorde detta vid en tid då jag hade hamnat på orätta vägar (20) och jag flydde från er därför att jag fruktade [för mitt liv]. Men min Herre har skänkt mig omdöme [och visdom] och har utsett mig till en av [Sina] budbärare. (21) Och din godhet mot mig - består den i att du har gjort israeliterna till dina slavar?" (22) Farao sade: "Vad är det [du säger]? Världarnas Herre?" (23) [Moses] svarade: "[Gud är] Herre över himlarna och jorden och allt som finns däremellan; [det skulle ni inse] om ni har viljan att bli övertygade." (24) [Farao] sade till de kringstående: "Har ni hört [på maken]?" (25) [Moses] sade: "[Han är] er Herre och [alla] era förfäders Herre." (26) [Farao] sade: "Denne [föregivne] profet, som [påstår att han] är utsänd till oss, måste vara besatt!" (27) [Moses] fortsatte: "[Han är] Herre över öst och över väst och allt som finns däremellan - [det skulle ni inse] om ni använde ert förstånd!" (28) [Farao] sade: "Om du sätter upp någon annan än mig som gud, skall jag minsann låta kasta dig i fängelse!" (29) [Moses] svarade: "Även om jag ger dig ett klart [bevis]?" (30) [Farao] sade: "Kom då fram med det, om du talar sanning!" (31) Då kastade [Moses] sin stav, och det var tydligt [för alla att] den var en orm; (32) och han drog fram sin hand och [alla kringstående] såg att den var [skinande] vit. (33) [Farao] sade till stormännen som omgav honom: "Denne är helt säkert en mästare i trolldom, (34) som vill driva bort oss från vårt land med hjälp av sin trolldom. Vad råder ni mig till?" (35) De svarade: "Låt honom och hans broder vänta medan du sänder bud till städerna (36) att alla skickliga trollkarlar skall inställa sig hos dig." (37) Och så församlades trollkarlarna

vid den tid och på den dag som getts till känna (38) och människorna tillfrågades om alla hade infunnit sig. (39) [Och någon sade:] "Kanske får vi gå med [i processionen] bakom trollkarlarna, om de segrar." (40) Då trollkarlarna kom, sade de till Farao: "Vi väntar oss minsann en frikostig belöning om det är vi som tar hem segern." (41) [Farao] svarade: "Visst! Och ni skall höra till dem som står mig nära." (42) Moses sade till dem: "Kasta nu vad det är ni vill kasta!" (43) Och de kastade sina rep och sina stavar och sade: "Så sant som all makt ligger hos Farao är det vi som har segrat!" (44) Då kastade Moses sin stav och den slukade synvillorna som de hade framkallat. (45) Och trollkarlarna kastade sig ned på sina ansikten (46) och utropade: "Vi tror nu på världarnas Herre, (47) Moses och Arons Herre!" (48) [Farao] sade: "Tror ni på honom innan jag har gett er tillåtelse? Han måste vara den mästore som har undervisat er i trolldom! Men ni skall få pröva på [min vrede]! Jag svär att jag skall hugga av er motsatt hand och fot till sista man; ja, jag skall korsfästa er utan förskoning!" (49) De svarade: "[Det är för oss] ett mindre ont, eftersom vi återvänder till vår Herre. (50) Vi hoppas få Hans förlåtelse för våra synder, då vi är de första som antar tron." (51) [EFTER EN tid] gav Vi Moses genom ingivelse denna befallning: "Tåga bort med Mina tjänare under natten, ni kommer nämligen att förföljas!" (52) Och Farao sände bud till städerna med befallning att [männen] skulle inkallas till krigstjänst och att följande skulle kungöras: (53) "[Israeliterna] är en ynkelig skara, (54) fulla av avoghet mot oss; (55) men vi är ett folk på vår vakt (56) och vi har drivit bort dem från deras trädgårdar och källor (57) och de rikedomar de samlade och den hedersamma plats [som de intog i vårt land]." (58) Så [gick de till väga]. – Men [därefter] gav Vi Israels barn [allt] detta i arv. (59) Och de förföljande [egyptierna] hann upp dem vid soluppgången; (60) och när de två människohoparna kom inom synhåll för varandra, ropade de som tågade med Moses: "De kommer att hinna ifatt oss [och göra slut på oss]!" (61) [Moses] svarade: "Nej! Min Herre är med mig och Han kommer att leda mig." (62) Och Vi befallde Moses: "Slå på vattnet med din stav!" – och se, då delade sig [havet] och de två delarna reste sig som mäktiga berg. (63) Och Vi ledde förföljarna fram till denna plats. (64) Vi räddade Moses och alla som var med honom (65) och därefter lät Vi de andra dränkas. (66) I detta ligger helt visst ett budskap [till människorna] men de flesta av dem vill inte tro. (67) Din Herre är den Allsmäktige, den Barmhärtige. (68) OCH BERÄTTA för dem om Abraham – (69) hur han frågade sin fader och sitt folk: "Vad är det ni tillber?" (70) De svarade: "Vi tillber [våra] gudabilder och vi skall fortsätta att ge dem vår hängivna dyrkan." (71) [Abraham] sade: "Hör de er när ni anropar dem, (72) eller kan de hjälpa er eller skada er?" (73) De svarade: "Nej, men vi gör vad vi har sett våra fäder göra." (74) Han sade: "Har ni ägnat en tanke åt vad det

är ni dyrkar, (75) ni och alla era förfäder (76) Dessa [gudar] är mina fiender - [för mig] finns ingen [gud] utom världarnas Herre. (77) Det är Han som har skapat mig och Han som leder mig, (78) och Han som ger mig mat och dryck. (79) Och när jag är sjuk, återger Han mig hälsan. (80) Han skall låta mig dö och därefter väcka mig till nytt liv (81) och på Domens dag - det är mitt hopp - skall Han förlåta mig mina synder!" (82) [Och Abraham bad:] "Herre! Ge mig visdom och förena mig med skaran av Dina rättfärdiga [tjänare]; (83) och låt efterkommande slakten minnas mig som en man av sanning (84) och gör mig till en av arvtagarna till lycksalighetens lustgårdar. (85) Och förlåt min fader - han var en av dem som gick vilse - (86) och förnedra mig inte på Uppståndelsens dag, (87) den Dag då varken rikedom eller söners [mångfald] skall vara till gagn (88) och då bara den [kan känna sig trygg] som stiger fram inför Gud med rent hjärta." (89) Då skall paradiset föras fram till de gudfruktiga, (90) och helvetet skall göras fullt synligt för dem som räddningslöst gått vilse; (91) och de skall tillfrågas: "Var är de som ni tillbad (92) i Guds ställe? Kan de hjälpa er eller [ens] hjälpa sig själva?" (93) Och de skall störtas på huvudet i helvetet, de och de som räddningslöst gått vilse (94) liksom Iblees hjälptrupper, alla tillsammans. (95) Och när de tvistar [i helvetet] skall de säga: (96) "Vid Gud! Vilket grovt misstag gjorde vi inte (97) då vi satte er vid sidan av världarnas Herre. (98) Bara de obotfärdiga syndarna kunde förleda oss [till detta]. (99) Nu har vi ingen som kan tala till förmån för oss, (100) och ingen sann vän [som hjälper oss]. (101) Om vi ändå fick börja om på nytt! Då skulle vi vara ett med de troende." (102) I detta ligger förvisso ett budskap [till människorna], men de flesta av dem vill inte tro. (103) Din Herre är den Allsmäktige, den Barmhärtige. (104) [ÄVEN] NOAS folk beskyllde [Guds] budbärare för lögn. (105) Och deras broder Noa sade till dem: "Fruktar ni inte Gud (106) Jag är ett sändebud [utsänd] till er, som ni kan lita på; (107) frukta därför Gud och lyd mig! (108) Jag begär ingen lön av er för detta - min lön får jag inte av någon annan än världarnas Herre; (109) frukta därför Gud och lyd mig!" (110) De svarade: "Skall vi tro på dig som [bara] har slöddret till anhängare?" (111) Han sade: "Jag kan inte veta vad de förut haft för sig! (112) De skall inte stå till svars inför någon annan än min Herre - förstår ni inte det? (113) Jag har inte rätt att stöta bort dem [som säger att de är] troende. (114) Jag är endast en varnare, som varnar klart och entydigt." (115) De sade: "Du kommer minsann att bli stenad till döds, Noa, om du inte slutar med detta!" (116) [Då] bad han: "Herre! Mitt folk tror inte på mina ord. (117) Gör därför sanningen uppenbar i min [tvist] med dem, och rädda mig och de troende som följer mig!" (118) Och Vi räddade honom och dem som följde honom i den fullastade arken; (119) sedan lät Vi dem som blev kvar dränkas. (120) I detta ligger förvisso ett budskap [till människorna], men de flesta av dem

vill inte tro. (121) Din Herre är den Allsmäktige, den Barmhärtige. (122) [ÄVEN stammen] Aad beskyllde [Guds] budbärare för lögn. (123) Och deras broder Hud sade till dem: "Fruktar ni inte Gud (124) Jag är ett sändebud [utsänd] till er som ni kan lita på; (125) frukta därför Gud och lyd mig! (126) Jag begär ingen lön av er för detta - min lön får jag inte av någon annan än världarnas Herre. (127) Är det för ert nöjes skull som ni reser minnesmärken på varje kulle (128) och de befästa borgar ni bygger - hoppas ni därigenom nå odödlighet? (129) Och varför går ni till väga med sådan grymhet, när ni utövar er makt? (130) Frukta nu Gud och lyd mig! (131) Frukta Honom som har skänkt er allt det som ni [själva] vet, (132) skänkt er boskap och söner, (133) och trädgårdar och källor. (134) Jag är rädd att straffet [annars] drabbar er en olycksdiger Dag!" (135) De svarade: "Det är likgiltigt för oss om du förmanar oss eller inte förmanar oss; (136) det [vi gör är det som] har varit [våra] förfäders sed sedan urminnes tid, (137) och vi kommer inte att straffas [för detta]!" (138) Och när de kallade honom lögnare, lät Vi dem gå under. I detta ligger förvisso ett budskap [till människorna], men de flesta av dem vill inte tro. (139) Din Herre är den Allsmäktige, den Barmhärtige. (140) [ÄVEN stammen] Thamud beskyllde [Guds] budbärare för lögn. (141) Deras broder Salih vände sig till dem och sade: "Fruktar ni inte Gud (142) Jag är ett sändebud [utsänd] till er, som ni kan lita på; (143) frukta därför Gud och lyd mig! (144) Jag begär ingen lön av er för detta - min lön får jag inte av någon annan än världarnas Herre. (145) Tror ni att ni [alltid] skall få bo kvar här i trygghet (146) bland trädgårdar och källor (147) och åkerfält och dadelpalmer med deras smäckra blomkolvar (148) Och [fortsätta att] hugga ut bostäder åt er i bergväggen med den skicklighet [ni har uppnått]? (149) Frukta nu Gud och lyd mig, (150) och lyd inte de råd ni får av slösarna och de omåttliga, (151) de som stör ordningen på jorden och sprider sedefördärv och inte vill bättra sig!" (152) De sade: "Du är bara en av dem som har fallit offer för trolldom, (153) du är ingenting annat än en människa som vi! Visa oss ett tecken, om du talar sanning!" (154) Han svarade: "Här är ett kamelsto; hon har rätt att vattnas och ni har rätt att vattna [era djur] på en fastställd dag. (155) Låt henne inte komma till skada; [i annat fall] kommer straffet att drabba er en olycksdiger dag!" (156) Men de slaktade henne på grymmaste sätt, en handling som de fick ångra, (157) när de drabbades av det [förutsagda] straffet. I detta ligger förvisso ett budskap [till människorna], men de flesta av dem vill inte tro. (158) Din Herre är den Allsmäktige, den Barmhärtige. (159) [ÄVEN] LOTS folk beskyllde [Guds] budbärare för lögn. (160) Och deras broder Lot sade till dem: "Fruktar ni inte Gud (161) Jag är ett sändebud [utsänd] till er, som ni kan lita på; (162) frukta därför Gud och lyd mig! (163) Jag begär ingen lön av er för detta - min lön får jag inte av någon annan än världarnas

Herre. (164) Måste ni, ensamma i hela skapelsen, söka er till ert eget manliga kön (165) och förbigå dem som er Herre har skapat till hustrur åt er? Ni överskrider verkligen alla gränser!" (166) De sade: "Lot! Vi svär att du kommer att jagas bort [från denna stad], om du inte slutar [med dina förmaningar]!" (167) [Lot] svarade: "Jag hör till dem som känner den starkaste avsky för det ni gör!" (168) [Och han bad till Gud:] "Herre! Rädda mig och de mina från [dessa människor och] deras förehavanden!" (169) Och Vi räddade honom och hela hans familj (170) utom en gammal kvinna, som var bland dem som dröjde sig kvar. (171) Därefter lät Vi de övriga gå under (172) i ett regn [av död och förintelse] som Vi sände över dem. Ett olycksbringande regn, det som faller över dem som har varnats [förgäves]! (173) I detta ligger förvisso ett budskap [till människorna], men de flesta av dem vill inte tro. (174) Din Herre är den Allsmäktige, den Barmhärtige. (175) [ÄVEN] FOLKET i [Madyans] skogsklädda dalar beskyllde [Guds] budbärare för lögn. (176) Deras broder Shu`ayb sade till dem: "Fruktar ni inte Gud (177) Jag är ett sändebud [utsänd] till er, som ni kan lita på; (178) frukta därför Gud och lyd mig! (179) Jag begär ingen lön av er för detta - min lön får jag inte av någon annan än världarnas Herre. (180) Ge fullt mått och tillskansa er inte vinst på andras bekostnad; (181) väg med rättvisande våg (182) och inkräkta inte på andras rättigheter. Sprid inte sedefördärv eller annat ont på jorden, (183) men frukta Gud som har skapat er och [alla] slakten före er!" (184) De sade: "Du är bara en av dem som har fallit offer för trolldom, (185) du är ingenting annat än en människa som vi, och vi anser att du är en lögnare. (186) Men försök förmå himlen att störta ned i stycken över oss, om du talar sanning!" (187) Han svarade: "Min Herre har full kännedom om vad ni tar er för." (188) Men de beskyllde honom [än en gång] för lögn. Och straffet drabbade dem en dag vars ljus skymdes i mörker, en straffets och skräckens dag. (189) I detta ligger förvisso ett budskap [till människorna], men de flesta av dem vill inte tro. (190) Din Herre är den Allsmäktige, den Barmhärtige. (191) DENNA [SKRIFT] är en uppenbarelse från världarnas Herre; (192) ingivelsens trogna ande har stigit ned (193) [och ingjutit] den i ditt hjärta, för att du skall vara en av varnarna (194) [och varna] på ren och klar arabiska. (195) Dess [sanning] fanns helt visst i äldre tiders böcker med nedtecknad gudomlig visdom. (196) Är det inte ett tecken för dem att lärda män bland Israels barn visste detta? (197) Men även om Vi hade uppenbarat den för någon som inte har arabiska till modersmål, (198) och han hade läst upp den för dem [på sitt språk], skulle de inte ha trott. (199) Så har Vi låtit [budskapet] passera in och ut genom de obotfärdiga syndarnas hjärtan. (200) Men de kommer inte att tro förrän de ser framför sig det plågsamma straff (201) som [är förberett och som] skall drabba dem plötsligt, när de ingenting anar; (202) och då kommer de

att ropa: "Kan vi få ett uppskov?" (203) Är det då verkligen deras önskan att skynda på Vårt straff? (204) Vad tror du? – Om Vi under årtal hade låtit dem njuta av livet (205) och sedan lät det [straff] drabba dem som de hade varnats för, (206) vilken nytta hade de då av det långa, behagliga liv som de fick leva (207) Vi har aldrig låtit ett folk förgås som inte fått ta emot dem som varnade (208) [och] påminde dem; Vi tillfogar nämligen ingen [av Våra tjänare] orätt. (209) Det är inte onda andar som har stigit ned med denna [Skrift]; (210) [den uppgiften] är inte för dem och de förmår inte [utföra den], (211) ja, de hålls till och med på sådant avstånd att de inte [ens] kan lyssna [till den]. (212) Anropa därför inte en annan gud vid sidan av Gud; i annat fall kommer du att höra till dem som skall straffas. (213) Och varna dem som står dig närmast för Guds straff (214) och bred ödmjukt din [ömhets] vinge över dina troende anhängare; (215) men säg, om någon vägrar att följa dig: "Jag är inte ansvarig för vad ni gör" – (216) och lita till den Allsmäktige, den Barmhärtige, (217) som ser dig när du reser dig [ensam], (218) och när du är [hos dem] och de faller ned på sina ansikten i tillbedjan. (219) Han är Den som hör allt, vet allt. (220) [Säg, Muhammad:] "Skall jag säga er till vem de onda andarna stiger ned (221) De stiger ned till alla syndiga bedragare [beredda att själva föras bakom ljuset]; (222) de lyssnar gärna, men de flesta av dem lägger [egna] lögnen [till det som de kan snappa upp]." (223) Och poeterna – dem följer sådana som är osäkra om vägen. (224) Har du inte sett hur de strövar genom alla dalar utan mål (225) och hur de säger ett men gör ett annat? (226) Men [så uppträder] inte de troende som lever rättskaffens och ständigt anropar Gud och som försvarar sig när de blivit föremål för [hätiska och hånfulla] angrepp. Och de som har gjort sig skyldiga till [dessa] orättmätiga angrepp skall [snart] få se vilken vändning deras liv kommer att ta! (227)

[KAPITEL 26](#)

[«KORANENS BUDSKAP KAPITEL 27](#)

[KORANENS BUDSKAP KAPITEL 25»](#)

- [Ingen Sunnah utan Jamā'ah – Ingen Jamā'ah utan Sunnah](#)
- [Den ärofyllda ställningen för den som följer Sunnah](#)
- [Sunnahs grundprinciper](#)

- [Sunnahs plats i Islam - varför vi inte kan klara oss utan den](#)
- [Handlingar som upphäver en individens Islam](#)
- [Mänsklighetens akuta behov av denna religion](#)
- [Tawfiq kommer endast från Allah](#)
- [Det onda kan aldrig tillskrivas Allah](#)
- [De enorma fördelarna med tawakkul på Allah](#)
- [Tawhids centrala betydelse och farorna med innovation och shirk](#)